

ΜΕΡΟΣ Γ΄

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ

Διά νά ἐρμηνευθῇ καί κατανοηθῇ τό ἀσύλληπτον κατά τε τό μέγεθος καί τήν ποιότητα Ἑκκλησιομάχον κίνημα τῶν πέντε, πρώην Μητροπολιτῶν πρέπει νά ἐπισημανθοῦν καί κατανοηθοῦν βασικά τινα ἐπί μέρους φαινόμενα - γεγονότα.

1. Θρησκευτικοί τύποι ὄχι ὅμως ἀληθεῖς Χριστιανοί

Θρησκεία εἶναι κάθε σχετική δημιουργία ἀνθρώπινη, ἡ ὁποία προκύπτει ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ἐνδογενοῦς καί ἐμφύτου ἀναζητήσεως τοῦ θείου. Ἔτσι μέσα στή μακραίωνα ἱστορία, ὁ ἄνθρωπος ἐδημιούργησε χιλιάδες θρησκείες, ἐπενόησεν ἑκατομμύρια «Θεούς» καί «Θεάς», «ἐθεολόγησε» ἀνθρωποκεντρικά, καί ἀναμφισβήτητα ἡ «θεολογία» του αὕτη δέν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰς τήν πραγματικότητα παρά μία ἀνθρωπολογία. Εἶναι ἄλλοτε μύθος καί ἄλλοτε φιλοσοφικός στοχασμός.

Καί εἰς τās διαφόρους θρησκείας ἀπαντᾶται ἓνα σύστημα λατρείας, ἓνα σύστημα ἠθικῆς, ὅλα ὅμως εἶναι φυσικά δημιουργήματα πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς ἐμφύτου θρησκευτικότητος. Εἰς τās θρησκείας δέν ὑπάρχει ὁ ἐξ ἀντικειμένου προσωπικός ἀληθὴς Θεός, ἀλλὰ τό δημιουργηθέν εἶδωλον, ἡ ἡ ἀφηρημένη ἰδέα. Ἐξ αὐτῶν τῶν Θεῶν - εἰδῶλων δέν ἀπορρέει καμμία ἀπολύτως χάρις, καμμία λύτρωσις καί σωτηρία καί καμμία σχέσις ἐνότητος, καί κοινωνίας τοῦ ἀνθρώπου μετ' αὐτῶν.

Ὁ Χριστιανισμός, ὁ ὁποῖος εἶναι Ἑκκλησία Χριστοῦ, καί ὄχι θρησκευτικόν σύστημα, εἶναι πρῶτιστα κοινωνία, εἶναι ἐνότης καί σχέσις τοῦ πνευματικοῦ ἀνθρώπου μετὰ τοῦ ἐξ ἀντικειμένου προσωπικοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, εἶναι περαιτέρω χαρίτεις καί θέσεις, εἶναι μεταμόρφωσις καί ἀναδημιουργία τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου εἰς νέον ἐν Χριστῷ. Αὐτό τό γεγονός δέν ἐπέρχεται μηχανικά, ἀλλὰ εἶναι καρπός τῆς ἐλευθέρας οἰκειώσεως τῆς θείας Χάριτος μέσα ἀπό τό Μυστήριον τῆς Ἑκκλησίας, καί δι' Αὐτοῦ. Καί ἐδῶ ὅμως δέν ἐπιτυγ-

χάνεται από όλους μας, διότι λείπει ή έξ υποκειμένου (έκ μέρους μας) έλευθέρα θέλησις – προσπάθεια νά οικειοποιηθώμεν τήν προσφερομένην έν τή Έκκλησία, λύτρωσιν καί σωτηρίαν.

Δέν χωρεΐ άμφισβήτησιν ότι οί πέντε, χαρακτηρίζονται από μία έντονον θρησκευτικότητα, από ένα έντονον θρησκευτόν ζήλον, χωρίς όμως αυτός νά είναι κατ' έπίγνωσιν Χριστιανικός ζήλος. Μεταξύ τοϋ άληθοϋς ζηλωτοϋ Χριστιανοϋ καί τοϋ θρησκευτικοϋ ζηλωτικοϋ τύπου, υπάρχει τόση διαφορά όση διαφορά υπάρχει μεταξύ θρησκείας καί Χριστιανισμοϋ.

Ό άληθής Χριστιανός, διακρίνεται καί έκ τής έσωτερικής αϋτοϋ ποιότητος, ή όποία είναι άποτέλεσμα τής μυστικής πνευματικής σχέσεώς του μετά τοϋ Χριστοϋ καί ή όποία έξωτερικεύεται μέ ασύλληπτον λεπτότητα ως ήθος καί ως χριστιανικός τρόπος ζωής.

Άντίθετα ό θρησκευτικός ζηλωτισμός, ό όποϊος άπαντάται εις όπαδούς τών διαφόρων θρησκειών (Π.χ. Ισλάμ, Ινδουισμόν κλπ.) έκδηλώνεται ως φανατισμός, ως σκοταδισμός, ως μισαλλοδοξία. Όσοι καί έκ τών «Χριστιανών» μετατρέπουν τόν Χριστιανισμόν εις θρησκείαν, παρουσιάζουν αϋτά τά φαινόμενα, τοϋ οϋ κατ' έπίγνωσιν ζήλου, τοϋ φανατισμοϋ, τής μισαλλοδοξίας, καί μέ ένα λόγο τοϋ σκοταδισμοϋ. Αϋτό τό φαινόμενο δέν έλλειψε καί μεταξύ τών Γ.Ο.Χ.! Οί πέντε, μάς έπιτρέπουν νά πιστεύωμεν ότι καταφανώς είναι θρησκευτικοί τύποι, έχουν θρησκευτόν ζηλωτισμόν, αλλά άληθεΐς Όρθόδοξοι, Χριστιανοί, Έπίσκοποι, ως καθ' ήμās άπεδείχθη, δέν είναι καί ίσως δέν υπήρξαν ποτέ, παρά τό γεγονός ότι όλοι σχεδόν παιδιόθεν άνετράφησαν εις τόν Χριστιανισμόν καί έλαβον ιερατικά άξιώματα έν τή Έκκλησία!

Καί πάλιν όμως θά διερωτηθῇ καί θά άπορήση ένας σοβαρός μελετητής τοϋ φαινομένου τών πέντε. Ό αίρετικός οΐστρος πώς δικαιολογεΐται; Τόσοι κληρικοί, μοναχοί καί μοναχαί καί λαός, πώς δικαιολογεΐται νά έχουν τόσα καί τοιαϋτα αίρετικά φρονήματα καί νά σύρωνται όπίσω τοϋ σχίσματος τών πέντε;

Παρ' όλα όσα προηγήθησαν δέν δικαιολογεΐται πλήρως ή όλως άδίστακτος καί χωρίς καμμίαν άναστολήν, συμπεριφορά τών πέντε, τόσον επί τοϋ Κανονικοϋ όσον καί επί τοϋ Δογματικοϋ πεδίου καί έν ένί λόγω ή συμπεριφορά των κατά τής Έκκλησίας. Τό φαινόμενον τοϋτο κατανοεΐται εάν τεθῇ υπό τό φῶς καί άλλης μεζονος Ιστορικής πραγματικότητος, ή όποία έσημειώθη από τινων αίωνων καί υφίσταται μέχρι σήμερα.

Έπηρεασμένοι καί έμποτισμένοι υπό τής όρθολογιστικής καί αίρεσιοβριτοϋς Δύσεως

Οί πέντε, καθ' ήμās, δέν κατεστάθησαν αίρετικοί καί έκκλησιόμαχοι τυχαίως κατά τήν μετά τό 1990 περίοδον. Εΐχον πάντοτε τά αίρετικά φρονήματα καί τό ήθος πού άπεκάλυψαν, αλλά μέχρι τό

1990, δέν υπῆρξεν ὁ λόγος νά τά ἐξωτερικεύσουν, νά τά κηρύξουν «γυμνή τῇ κεφαλῇ» καί νά θελήσουν νά τά ἐπιβάλουν. Ὅταν ὁμως προέκυψαν αἱ σκοπιμότητες, τās ὁποίας ἐξεθέσαμεν, τότε καί ἡ ἀφορμή εὐρέθη καί ὁ αἰρετικός οἶστρος ἐξωτερικεύθη καί ἀπεδείχθη ἀνεξελέγκτος.⁽¹⁾

Τό πρόβλημα πάντως δέν εἶναι σημερινόν. Οἱ πέντε ὅπως καί χιλιάδες ἄλλοι «Ὁρθόδοξοι», εἶναι ἐπηρεασμένοι καί ἐμποτισμένοι ἀπό τήν δυτικήν Θεολογίαν καί ἀπό τόν δυτικόν ὀρθολογισμόν.⁽²⁾

Κατά τούς χρόνους τῆς τουρκοκρατίας, ἀλλά καί κατ' αὐτούς τούς μετὰ τήν ἀπελευθέρωσιν, δηλαδή κατὰ τόν 10^{ον} αἰῶνα, ἡ Ὁρθόδοξος Ἀνατολή, ἐδέχθη πολλὰς δυτικάς ἐπιδράσεις μέ ἀποτέλεσμα νά γίνεται λόγος περὶ νοθείας τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος ἀλλά καί τοῦ ἡθους. Ὁ Παπισμός μετὰ τοῦ Προτεσταντισμοῦ ἀλλά καί τοῦ κινήματος τοῦ Διαφωτισμοῦ, εἶναι αἱ μολυσμένοι πηγαί, αἱ ὁποῖαι ἀβιάστως καί μακροχρονίως ἐχύθησαν εἰς τήν Ὁρθόδοξον Ἀνατολήν καί προεκάλεσαν αὐτήν τήν νοθείαν.

Εἶναι γνωστός ὁ Παπικός προσηλυτισμός κατὰ τήν περίοδον τῆς τουρκοκρατίας καί τῆς **φυγῆς πολλῶν Ἑλλήνων εἰς τήν Δύσιν ἐκ τῶν ὁποίων πολλοί, χωρίς νά τό ἀντιληφθοῦν ἤ νά τό ἐπιδιώξουν, ἐγένοντο δέκται καί κατόπιν φορεῖς τοῦ δυτικοῦ πνεύματος.** Ἀφ' ἐτέρου, οἱ ὀλίγοι λόγιοι εἰς τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί οἱ Θεολόγοι, οἱ περισσότεροι ἦσαν αὐτοδίδακτοι ἤ τό χειρότερον προήρχοντο ἀπό δυτικά πανεπιστήμια, κυρίως Ἰταλικά ἀλλά καί ἄλλων χωρῶν Προτεσταντικῶν. «Ἐκεῖ εἶχαν διαποτιστεῖ ἀσυναίσθητα ἀπό τό δυτικό σχολαστικό πνεῦμα, πού σιγά - σιγά εἶχε ἐπηρεάσει καί ὅσους δέν εἶχαν φοιτήσῃ σέ δυτικά σχολεῖα. **Ἔτσι, οἱ τότε Θεολόγοι δέν κατόρθωναν νά δίνουν τήν ὀρθόδοξη μαρτυρία τελείως ἀνόθευτη.** Μιλοῦσαν, σκέφτονταν, ἔγραφαν μέ τή μέθοδον τῶν σχολαστικῶν. **Δέν μπορούσαν νά διακρίνουν πάντοτε τί ἦταν ὀρθόδοξο καί τί ὄχι...** Σέ θεολογικά βιβλία τῆς ἐποχῆς αὐτῆς συναντοῦμε δυτικές διδασκαλίες, πού περνοῦσαν ἄνετα σάν ὀρθόδοξες καί τροφοδοτοῦσαν τόσο τό κήρυγμα ὅσο καί τά θρησκευτικά βιβλία τῶν σχολείων καί ἴσως ἐπιβιώνουν καί μέχρι σήμερα. Ἀκόμη καί στίς λεγόμενες «Ὁρθόδοξες Ὁμολογίες Πίστεως» πού κυκλοφόρησαν τότε... διαπιστώνουν οἱ μελετητές σήμερα δυτικές θεολογικές ἐπιδράσεις... Τέτοιες ὁμολογίες εἶναι: α) Μητροφάνη Κριτοπούλου, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (1625), β) Κυρίλλου Λούκαρη, Πατριάρχης Κων/λεως (1624), γ) Πέτρου Μογγίλα, Ἀρχιεπ. Κιέβου (1645), δ) Λοσιθέου, Πατριάρχης Ἱεροσολύμων (1672). Οἱ δύο πρῶτες ἔχουν προτεстан-

(1) Πρέπει νά ὑπογραμμίσωμεν τήν ἐπιφύλαξιν μήπως τά ἴδια φρονήματα («πιστεύω») ὑπάρχουν ὑπολανθάνοντα καί εἰς ἄλλους κληρικούς καί μοναχοὺς καί λαϊκοὺς, ἐκτός τοῦ σχίσματος τῶν πέντε.

(2) Ὅρατε σχετικῶς καί Μητροπολίτου Μεσογαίας καί Λαυρεωτικῆς «Ὁρθοδοξία καί αἵρεσις» Ἀθῆναι 1998. Ὡσαύτως Ἀντωνίου Μάρκου: «Ὁ Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός, φορεὺς τοῦ γνησίου Ἐκκλησιαστικοῦ Πνεύματος» Ἀθῆναι 1998.

τικές επιδράσεις, οι δύο τελευταίες έχουν παπικές σχολαστικές επιδράσεις... Είναι φανερό ότι δεν άρχουσαν οι καλές προθέσεις. Χρειάζοταν ρήξη των δεσμών με τη δυτική Θεολογία, και αναβαπτισμός στη θεολογία των Πατέρων της Έκκλησίας». Σημειώνομεν ότι όλα τα άνωτέρω δεν τα λέγομεν ήμεις αλλά τα γράφουν Νεοσημερολογίται Θεολόγοι, και εύτυχως ακόμη αυτά τα διδάσκομεν εις τα σχολεία.

Η επίδρασις λοιπόν της Δύσεως επί του Θεολογικού, επί της όρθοδόξου μουσικής, είκονογραφίας, σκέψεως και ήθους, Έκκλησιαστικής αρχιτεκτονικής, είναι άναμφισβήτητος, όπως και τό γεγονός, ότι αυτή την επίδρασιν έδέχθησαν και εξέφρασαν οι πέντε με τό ήθος των, την σκέψιν, την «θεολογίαν» των και την Είκονογραφίαν.

Με τα άνωτέρω δεν εξαντλείται τό θέμα, άφού όσα έσημειώσαμεν, ούτε ως προοίμιον δύνανται νά χαρακτηρισθούν.

Η δυτική διείδυσις έγινε τόσο άθόρυβα,⁽¹⁾ ώστε δεν έγινε καν αντίληπτή διό και δεν υπήρξαν αντίρρήσεις ή έπιφυλάξεις αλλά έβίωθη (ή αίρετική διείσδυσις) και ως «Όρθόδοξος», με αποτέλεσμα τά σύγχρονα φαινόμενα εις τόν χώρον της Έκκλησίας των Γ.Ο.Χ.! Οι πέντε δεν θεωρούν απλώς ως δήθεν όρθοδόξους τάς δυτικές επιδράσεις, αλλά θεωρούν και ως κακοδοξίαν την Όρθοδοξίαν διό και την άναθεματίζουν. Μία ακόμη σοβαράν μαρτυρίαν θά παραθέσωμεν, διά νά κατανοηθί και έρμηνευθί τό φαινόμενον του αίρετικού οίστρου των πέντε, τόν όποιον έπυροδότησαν άλλαι σκοπιμότητες τάς όποιάς αναλύσαμεν.

Ό Καθηγητής κ. Χρήστος Γιανναράς στό βιβλίον του: «Όρθοδοξία και Δύση στη νεώτερη Ελλάδα» (1996 σελ. 260), λέγει ότι ούτε εις την Ρωσία ούτε εις την Ελλάδα αλλά ούτε ακόμη και εις τό "Άγιον Όρος, υπήρξαν αντίδρασις εις την είσοδον της δυτικής Θεολογίας εις τόν χώρον της Όρθοδοξίας. Συγκεκριμένα ό Καθηγητής γράφει: «Δέν εμφανίζεται ή παραμικρή αντίρρηση ή έπιφύλαξη για την έπιβολή του νεοκλασσικού ρυθμού στην Έκκλησιαστική αρχιτεκτονική, όπως δεν είχε εμφανιστεί καμία αντίδραση και στην Όρθόδοξη Ρωσία, μερικές δεκαετίες νωρίτερα. Καθαρά διακοσμητικός αυτός ό ρυθμός... ήταν όλότελα άσχετος με την έμπειρία και μαρτυρία των

(1) Ένταυθα υπενθυμίζομεν και όσα ελάχιστα έσημειώσαμε έμπροσθεν σχετικώς με τάς δυτικές διεισδύσεις και εις αυτό τό Πηδάλιον, αι όποiai προβάλλονται και ως «θεόπνευστοι», ώστε νά «μή δύναται» ούδεις νά τάς θίξη, αλλά και νά τάς εφαρμόζη ως δογματικές αληθείας! Τό έν λόγω βιβλίον περιέχει μέν τό σύνολον των θεοπνεύστων Έερών Κανόνων των Άγίων έπτά Οίκουμενικών Συνόδων, καθώς και των κεκυρωμένων Τοπικών Συνόδων και Άγ. Πατέρων, αλλά περιέχει και ένα άνεξέλεγκτον, μέχρι σήμερα, αριθμόν ύποσημειώσεων, αι όποiai έν τώ συνόλω των αποδίδονται εις τόν Έερών Νικόδημον και θεωρούνται και αύται, υπό πλείστων άφελών χριστιανών (κληρικών και Λαϊκών) ως «θεόπνευστοι» (!) και τίθενται έν παραλλήλω πρός τους θεοπνεύστους Κανόνας! Από τό 1800 ό παπικός δάκτυλος πέρασε μέσα εις τό λεγόμενον Πηδάλιον, ψεύδη και αίρετικά φρονήματα της Δύσεως. (Σημ. 1 εις τόν Ζ' Αποστολικόν σελ. 8 και σημ. 1 εις τά προλεγόμενα της Ζ' Οίκουμενικής Συνόδου σελ. 317 κ.έ. Όρατε και σχετικώς έμπροσθεν έν σελίδι 78 του παρόντος).

τελουμένων στο χώρο. Ἀσχετος μέ τόν κόσμο τῆς λατρείας, ἀφοροῦσε μόνο τόν διάκοσμο.

Γιά ἑκατό περίπου χρόνια ἀπό τή Βαυαρικὴν ἀρχιτεκτονική στήν Ἑλλάδα, ἀναπαράγει ἀδιάκοπα τή σύγχυσι καί τή νοθεία τοῦ νεοκλασικισμοῦ. Ἡ ἀθεολόγητη καί ἀπλῶς διακοσμητικὴ αὐτὴ ἀρχιτεκτονική, συμπληρῶνεται ἀπὸ μιὰ ἰδίῳ τύπου εἰκονογράφηση: Τὴν κακὴ ἀντιγραφὴ πινάκων συναισθηματικοῦ νατουραλισμοῦ, κυρίως Ἱταλῶν καί Ἰσπανῶν θρησκευτικῶν ζωγράφων. Ἡ μακραίωνη θεολογικὴ παράδοση τῆς ὀρθόδοξης ἐκκλησιαστικῆς εἰκονογραφίας, ἡ θεολογία καί τέχνη τῶν εἰκόνων, διακόπτεται, περιφρονεῖται καί λησμονεῖται στὸ καινούργιο ἑλληνικὸ κρατίδιο. Ὁ ὀρθόδοξος Ἑλληνισμὸς εἶναι τόσο καθολικὰ ἀνυποψίαστος γιὰ τὴν θεολογία τῶν εἰκόνων, ὥστε ἀκόμη καί στὸ Ἅγιο Ὅρος οἱ ἀγιογράφοι μοναχοὶ ἔχουν ἐγκαταλείψει τὴν βυζαντινὴ ἀγιογραφικὴ παράδοση καί ἀκολουθοῦν τὴν «ρωσικὴν μανιέρα» δηλαδὴ τὴν ἀπὸ δεῦτερο χερὶ ἀντιγραφὴ τῶν Ἱταλικῶν καί Ἰσπανικῶν προτύπων.

Εἰδικοὶ λόγοι

Αὐτοῦ τοῦ φαινομένου, βεβαίως δὲν ἐξηρέθημεν, ἐν πολλοῖς, καί οἱ Γ.Ο.Χ. Τὸ φαινόμενον ὅμως τῶν πέντε, ὅσον καί ἂν ἐρμηνεύεται ἀπὸ ὅσα παρεθέσαμεν, κατανοεῖται πλήρως ὅταν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν καί οἱ εἰδικοὶ λόγοι ποὺ τὸ καλλιέργησαν καί τὸ ἔφεραν εἰς αὐτὴν τὴν ἀκραίαν μορφήν. Οἱ εἰδικοὶ αὐτοὶ λόγοι, ἀποδεδειγμένως δι' ἡμᾶς, εἶναι οἱ κάτωθι:

1. Ἡ πλεονάζουσα ἀμάθεια ἢ ἡμιμάθεια καί ἡ πλήρης ἱκανοποίησις, ἡ ὁποία ἐπροχώρησε καί ἔφθασε καί μέχρι τῆς ψευδαισθήσεως τῆς πνευματικῆς καί Θεολογικῆς αὐταρκειας, καί ἐκεῖθεν καί εἰς τὸν σκοταδισμόν καί τὴν γνωσιομαχίαν! Ταῦτα καί προκειμένου, νὰ μὴν σαλευθῇ ἡ προπαγάνδα περὶ «νεοοικονομαχίας», ὄχι μόνον ἀπηγορεύετο ἡ ἀντλησις γνώσεων – βιωμάτων ἐκ τῶν πηγῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καί ὅ,τι ἐξ αὐτῶν ἐτόλμα κανεὶς νὰ προβάλη, παρερμηνεύετο καί διεστρέφετο πρὸς χάριν τῆς προπαγάνδας, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐδίωκετο ὡς «οἰκονομάχος»!!!

2. Ἡ προπαγάνδα περὶ «νεοοικονομαχίας» ἦτο καί παραμένει αὐτοσκοπός, διότι δι' αὐτῆς καθισταμένης, οὕτως εἰπεῖν, εἶδος «κανόνος» πίστεως, θὰ περιθωριοποιοῦντο ἢ θὰ «ἐδολοφονοῦντο» ἠθικῶς – πνευματικῶς, ὅλοι οἱ ἀνθιστάμενοι εἰς τὰ σχέδια τοῦ κινήματος καί πρό πάντων οἱ ὑπεραμυνόμενοι τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας.

3. Ἡ πλεονάζουσα θρησκευτικὴ μισαλλοδοξία ἐξυπηρέτησεν ὡς σιδηροῦν πλέγμα διὰ νὰ γίνῃ «ἄθραυστος μπετόν» ἡ προπαγάνδα τῆς «οἰκονομαχίας», ἀφοῦ δι' αὐτῆς ἐξηφανίζετο κάθε ἴχνος χριστιανικῆς ἀγάπης, προωθεῖτο ἡ ἀλλοτρίωσις καί τὸ μῖσος καί ἡ ἀναλγησία, ἐνῶ κάθε διαπραττόμενον πνευματικόν – Κανονικόν – Ἐκ-

κλησιαστικόν ἀδίκημα ἐθεωρεῖτο κατόρθωμα, τρόπαιον «πίστεως», πλήν ἀλλοτρίας.

4. Ὅλα αὐτὰ ἐξυπηρέτησαν τόν ἕνα καί μοναδικόν σκοπόν τοῦ κινήματος τῶν πέντε, τόν ὁποῖον σκοπόν οὔτε καί σήμερα οἱ περισσότεροί τοῦ κινήματος, ὅσο καί ἂν οὗτος ἐγίνε καταφανής, τόν ἀντιλαμβάνονται. Δηλαδή, ἀφοῦ δέν κατωρθώθη σ' αὐτό τό στάδιο ἡ ὑπαγωγή τῶν Γ.Ο.Χ. ὑπό τόν Νεοημερολογιτισμόν, παρά τό δέλεαρ τῆς ὑπό τοῦ Κράτους ἀναγνωρίσεως καί τῶν ἐξ αὐτῆς «ῶφελειῶν» καί ὑπό τήν προϋπόθεσιν νά λάβῃ «ὑπόστασιν» ἡ ἀνυπόστατος χειροθεσία, ἀφοῦ δέν ἀνετράπη ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δέν ἐξουδετερώθησαν ἢ δέν περιθωριοποιήθησαν οἱ θεολόγοι, δέν περιῆλθον αἱ Ἱεραῖ Μοναί ὑπό τόν ἔλεγχον τοῦ κ. Ματθαίου, τότε κατωρθώθη τό δεύτερον! Ἦτοι νά κλυδωνισθῇ, δυσφημισθῇ καί νά εὐτελισθῇ ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ., μέ τās ἀκατασχέτους αἵρεσιολογίας, νά νεκρωθῇ κάθε μορφή ἀντιδράσεως – ἀγῶνος ἐν ὧσιν τῶν καιρῶν, καί τέλος νά προκληθῇ σχῆμα, πρὸς μέγιστον καί ἀποκλειστικόν ὥφελος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ – Οἰκουμενισμοῦ.

Οὕτω δικαιολογεῖται καί ἐρμηνεύεται, καθ' ἡμᾶς, τό κίνημα τῶν πέντε Μητροπολιτῶν. Ἔτσι κατανοεῖται πλήρως ἡ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς ἀναστολῆς τό κίνημα εἰς ὅλας τās πτυχάς του Κανονικῆς, Δογματικῆς καί ἡθους καί ἐν τῷ συνόλῳ του.

Κατόπιν ὅλων ὅσων προέκυψαν κατὰ τήν διαδρομήν τῆς παρούσης Θεολογικῆς καί Κανονικῆς Γνωματεύσεως, προκύπτει, καθ' ἡμᾶς, ἄμεσον καί ἐπιβεβλημένον τό καθήκον εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον νά ἐνεργήσῃ ὅ,τι ἐπιβάλλεται ὑπό τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησιαστικῆς δεοντολογίας καί τῆς Κανονικῆς Τάξεως, ἀφοῦ ἐν ἀγάπῃ ἐμακριθύμηνεν, ἐνήργησεν τήν φιλαδελφίαν, τήν ταπείνωσιν καί τήν ἐπιείκιν. Ἡ περαιτέρω μακροθυμία δέν θά εἶναι, καθ' ἡμᾶς, χριστιανική ἀρετή, δέν θά ὑπηρετήσῃ τό καλῶς νοούμενον Ἐκκλησιαστικόν συμφέρον, ἀλλά παράλειψιν βασικοῦ καθήκοντος, καί ἐνθάρρυνσιν, ἵνα πορευθοῦν οἱ πέντε πρὸς τά χεῖρω. Καθ' ἡμᾶς ἡ περαιτέρω μακροθυμία, θά λογισθῇ ὡς ἀδικαιολόγητος ἀδράνεια, ἡ ὁποία θά ἔχῃ πολλαπλᾶς συνεπείας.

Ἡ ἀναγκαιοτάτη πρᾶξις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου οὐσιαστικά θά ἀποτελέσῃ τήν τελευταίαν ἐκδήλωσιν τῆς ἀληθοῦς ἀγάπης, διότι οἱ πέντε ὄντες «νεκροί» πνευματικῶς, ἔχουν τήν ψευδαίσθησιν ὅτι ζοῦν. Ἡ ἴδια πρᾶξις ὅμως θά βοηθήσῃ καί τούς πλανηθέντας ὀπίσω αὐτῶν. Ταῦτα, καί μέ τό δεδομένον ὅτι καθ' ὅλον τό μακρόν διάστημα ἀπό τό 1995 ἔχουν τεθεῖ εἰς ἐντυπωσιακὴν ἀπραγίαν, ἡ ὁποία δικαιολογεῖται, ἀφοῦ τόν νέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας σχῆμα («παλαιοημερολογιτικόν») παρουσιάζει δυστοκίαν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Πρός χάριν τῶν ἀναγνωστῶν, καί τοῦ ἱστορικοῦ καί τοῦ Θεολόγου ἐρευνητοῦ τοῦ μέλλοντος (διατί ὄχι καί τοῦ σήμερον), παραθέτομεν ἐν τῷ συνόλῳ του τό μνημειῶδες αἰρετικόν κείμενον τῶν πέντε πρώην Μητροπολιτῶν, τό ὁποῖον ἐν εἴδει «ὄρου πίστεως» αὐτῶν, περιέλαβον εἰς τήν ὑπ' ἀριθμ. 35/19.2.1997 «γ' ἐγκύκλιόν» των. (Κ.Ε.Ο. Α.Τ. 5, Μάρτιος – Ἀπρίλιος 1997).

Οἱ πρώην Ἐπίσκοποι τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ἀμέσως μετά τό σχῆμα των, Ἰούνιος 1995. Διακρίνονται ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ: 1) ὁ πρώην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, 2) ὁ πρώην Ἀττικῆς Ματθαῖος, 3) ὁ πρώην Μεσσηνίας Γρηγόριος, 4) ὁ πρώην Φθιώτιδος Θεοδόσιος καί 5) ὁ πρώην Κοζάνης Τίτος.

Ἐπίσης ἐκ τοῦ ἰδίου περιοδικοῦ παρατίθενται φωτογραφικά ντοκουμέντα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεθανάτισαν τήν «καῦσιν τῶν αἰρετικῶν συγραμμάτων» καί ἀγίων Εἰκόνων, καί βάσει τῆς γ' ἐγκυκλίου των τήν παράδοσιν αὐτῶν εἰς τό «αἰώνιον ἀνάθεμα»!

Δηλαδή τήν 3ην Μαρτίου 1997, Κυριακή τῆς ὀρθοδοξίας, οἱ πέντε παρέδωσαν εἰς τό «πῦρ» καί τό «αἰώνιον ἀνάθεμα» τήν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ καί ὅλους τοὺς Ἁγίους Πατέρας, καθὼς καί τὰς Βυζαντινάς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὰς ὁποίας εἰκονίζεται μαῖα ἢ λουτρόν, καί τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς εἰς τὰς ὁποίας εἰκονίζεται ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἢ δέν εἰκονίζεται καί ἡ Κυρία Θεοτόκος, δηλαδή ὅλας τὰς ὀρθοδόξους Εἰκόνας ἀπ' ἀρχῆς καί μέχρι σήμερον, ἐκτός αὐτῶν τῶν λεγομένων «Κλασσικῶν» ἢ ἄλλως δυτικῶν.

Ὁ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΟΣ ΔΥΤΙΚΟΣ ΣΚΟΤΑΔΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΙΣΑΛΛΟΔΟΞΙΑ εἰς ΟΛΗΝ ΤΟΥ ΤΗΝ ΤΡΑΓΩΔΙΑΝ!

ANATHEMA (τρίς)

τις τους πρώτους ἀρχιερείς, Ἀρχιερεῖς, Νεώτεροι, καὶ Ἡγούμενοι, αὐτοὺς ἐκδόσαντες
 ἀρχιερεῖς, καὶ ὑποφύγοντες καὶ να προσφύγοντες τὴν ἀνάστασιν τῆς Νεοκωνσταντίας,
 ἐκδικασάντων, τὸν ὑποφύγοντων, τὸν αἰεὶ ἀρκούν. ἐκ τῆς Συνόδου Ἐκκλησίᾳ, ἥτις
 καθίστασαν καὶ ἀνεβέβαιον, οἱ οὐκ ἀπὸ Νεοκωνσταντίας συγγενεῖς καὶ οὐκ
 καλῶντος τὸν ἀφαιρέσαντος Νεοκωνσταντίας καὶ μὴ παύσαντες, διὰ τὴν Ἱερὰν
 Συνόδον, ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνδικαζόμεντοι καὶ συναποφασίζοντες, ἅπαντες
 Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τὸν ἄγιον Πνεῦμον καὶ οὐκ, διὰ τὴν ἀνάστασιν τῆς ὑποφύγοντος
 τὴν καὶ τῆς συμπίπτουσας τῆς τῆς Φυρασιατικῆς, Προβλεπτικτικτικῆς καὶ ἀνασταίνουσας
 σπυλατοῦ, διαδοχῶς ἀφαιρέσαντες καὶ ὑποφύγοντες διὰ διὰ ὑπακοὴν ἐκδικασάντων
 ἀφαιρέσαντες καὶ ἀνασταίνουσας καὶ ἀνασταίνουσας τῆς ἀφαιρέτικῆς διαδοχικῆς, καὶ οὐκ
 ἀνασταίνουσας τὴν ἀρχιερεῖν καὶ θεώτοντες ἀνασταίνοντας, μετὰ τὴν νεοκωνσταντίαν
 Ἀρχιερεῖν καὶ ὑποφύγοντας ΣΥΣΤΕΙΝΑ μὴ τὴν μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ἡδύσαν καὶ ἐκδικασάντων
 τῆς ἀφαιρέτικῆς, μὴ Προβλεπτικτικτικῆς ἀφαιρέτικῆς καὶ ἀφαιρέτικῶντες αὐτὸ μὴ τὴν
 ἀνασταίνουσας μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ἀφαιρέσαντες τὴν ἀνασταίνουσας.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς)

Εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ τὸν Ἐκκλησιαστικόν, Θεοφάνη, Ἀλέξανδρον, Ἐπιφάνη, Κωνσταντίνον καὶ ἁγαστὸν μητροπολίτην, δι' ὅλους, μετὰ πάντων καὶ Ἐξουσίαν τακτικὴν καὶ ρηθύναν, ἐπισημοῦμεν, ἀνεκρίναν καὶ πιστοποιήσαντες δέδομεν. Αἰφροδυσίαν καὶ ὑγερσίαν ἢ ἀρετὴν τῆς Νεοκωνσταντινῆς, παρεκρίναν καὶ ἀποδοκίμασάντων, αὐτὸς ὁσπερὶ δικαστικῶς ἐκρίνηντες Ἐπιστοφὰς καὶ Ἀγιοστράτας κληρικοῖν μετ' αὐτοὺς καὶ σπουδαστὰς κατὰ ἀρχαῖον. Ἰεροὺς, μοναχῶν καὶ καλῶν καὶ κατ' αἶσαν τοῦ Ἁγίου Νικολοῦ τοῦ Ἀγιοστράτου, ὅπως μηχανισμὸς ἀποτελεῖται ἀπὸ τῶν ἀριστοτέρων καὶ πρωτότατων καὶ ἀρχαίων Μάξιμον, Στέφανον, Νεόφυτον, Στέφανον ἀδελφόν Κωνσταντίνου, Κασσιανόν Μάξιμον, Ἀμφιλόχιον Τραπεζοῦν, Χρυσοφίον Κωνσταντινουπόλεως, Κλήριον Κωνσταντίνου, Εὐστάθιον Τυφλῶν, Εὐαθλίον Ἰωννῆς τοῦ Διηγητοῦ Κισσαίου καὶ τοὺς ἀνὰ αὐτοὺς ὁμοφρονήσαντας καὶ ἀκολουθοῦντας.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρῖς)

Εἰς ὅσους ὑποκριτικούς, πρὸς καιρὸν, προκρινόντων μὲν, τὰς ἐν λόγῳ ἱεράς Εὐαγγελίας, ἀρνοῦνται δὲ, νῦν καταδικάσασθαι ΕἴΤΡΑΦΩΣ καὶ ΔΗΜΟΣΙΩΣ τὰ αἰρετικά σιγηγώμματα, τὰ ὅποια τὰς ὑβρίζουσιν εἰς αἰρετικά καὶ εἰς εἰδικὰ τοὺς δι' προκρινόντας αὐτὰς, εἰς εἰδωλόλατρες, ἀνισθηματομένους, αἰρετικούς καὶ παγανιστοὺς καὶ παραιοφρονοῦν καὶ παραιογνώσκον τοὺς ἀλλοκότους καὶ ὁμοεῖς εἰς τὴν αἰρεσίαν των.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρίσ)

Εἰς δούους, δι' οὐκ ἀνὴρ ποτε ἰδιωτὴν λόγον, πρὶν κοπολατρεῖας, συγγενείας, φιλίας. ἐν γνῶσει καὶ ἐπιγνώσει καλύπτουν, ὑποστηρίζουν, δικαιολογοῦν τοὺς Νεοεκατομάρχους καὶ συμμετέχουν εἰς τὴν αἰσχρίαν των.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Εἰς βασίλεις, ἡγωνίσθησαν. συνέγραψαν καὶ λόγους ἡ ἐργασίαν ἐνήργησαν ὑπὲρ τῶν Ἁγίων

καὶ Ἱερὴν εὐχόνην, πρὸς κραταίωσιν τῆς Ὀρθοδοξοῦ ἡμῶν Πίστεως καὶ Παραδόσεως (καὶ ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν αἰώνιον ζωὴν), Ἱερομένων, Μοναχῶν καὶ Λαϊκῶν,

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τοῖς)

Εις πάντας τους αιώνας, ἀπὸ ἀρχῆς μέχρι σήμερον, ἀπὸ καὶ τῆς τέτης, κατὰ τὴν λαοφάνειαν, ἐμφανισθέντες πανταχόθεν τὸν Ἀνατολικὸν καὶ ἄλλοις Ὀρεισταῖς, οὗτοι ἔκρινον τὴν ἐκείνης τῆς αἰχμαλωτίαν Ὑψηλῶν τῶν 1920 καὶ τῶν τοῦ Οὐκουμηνίου, τοῦς Πρωτοπλάτας καὶ τοῦς ἀρχαίους ὑποκόμους, ἀλλήλων τῶν ἸΑΡΥΤΑΝ ἀπὸ τῆς τοῦ Πατριάρχου Σερβίου τοῦ Ἐκκλησίου ἐκ τῆς ἐκείνης τῆς αἰχμαλωτίαν ὡς λαοφάνειαν, (IRAQAN PHILORY) καὶ προσηλὸν αὐτὸν τῆς ἐκείνης καὶ λαοφάνειαν ὡς λαοφάνειαν καὶ πατριάρχου ἀπὸ τῆς ἐκείνης τῆς αἰχμαλωτίαν τῆς γῆς. Χρηστέων, Μορφωτέων, Ἑσπέρων, Κομφωτέων, Βοσνιῶν, Ἰνδοῦσις, Εὐδοκίῶν, Ηεροῦσις, Σερβισίς, ἀλλὰ καὶ αὐτοπροσηλὸν καὶ αὐτολαοφάνειαν τῶν αὐτῶν.

ΠΑΘΕΜΑ (τρίς)

[illegible]

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Εἰς ὅλους ἀρμόνιζται τὰ περὶ τῶν ἐκκλησιῶν τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ὡς
ἔστιν ΑΠΕΦΑΝΘΗ διὰ τῶν τῶν Πανορθόδοξων Οἰκουμενικῶν Συνόδων, τῶν
συγκλητικῶν κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1587, καὶ 1593 καὶ ἀποφαινομένων αὐτῶν, αἱ ὅσαι
διατάξεις τοῖς ὀρθόδοξοις εἰσι:

«ὅποιος δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς Ἑκαλησίας, καθὼς αἱ Ἀγναι Οἰκουμέναι»

Μάρτιος - Άπρίλιος '97

- 19 -

Συνάδου θέσπιζαν και το "Άγριο Πιάζα και το μεγαλύτερο καλό: ένα υποθήκοι να άκουσθουν και θέλει να ακολουθεί το νεοεξέχον Ποσειδάων και των μεγαλύτερων, των άλλων απορριπτόν του Πιάτα και εναντιώνεται εις όλα αυτά και θέλει να αντιστηρίξει να και χάσει τη παρορμητική δογματά και έμμε της Έκκλησις, εις έχη το έδαφος και έμμε της Χριστού και της των ποτών όμνηστος ες είναι...

και θέλονται παρή τάχα και ακολουθούσιν και πορεύονται κατά την έννοιαν Αρκετών με το Νίον Ποσειδάων ή γρηγορούν ήμερολογούν, και πορεύονται εις της αήτης έρημοίς του 1920, και εισέρχονται κατά το 1924 εις την "Ουδισσέαν" Έκκλησιαν, παρή την καταδίωξιν και των αναστατικών απόδοι, έν Αθήναις.

ΑΝΑΘΕΜΑ (τρεις)

Εἰς τοὺς ἀγωνισθέντας Κληρικούς, Μοναχοὺς καὶ Λαϊκοὺς δι' ἔργων καὶ λόγων, ἀπὸ τῆς Νοσημεριολογικῆς ἀφύσεως, ἥτις εἶναι ἡ ρίζος ἐξ τῶν ἁθῶν καὶ ἀναχίτων διακυμάντων, καὶ διατηρηθῶν τῆς Γενναίας Ὀρθόδοξης Πίστεως δι' ἐβρίσταν καὶ παρεδόθη μέχρις ἡμῶν, γὰρ τῆς Ἀποστολικῆς Διαδοχῆς καὶ τῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως καὶ διαφωτισάντας τοὺς ὀφθόδοξους Χριστιανούς περὶ τῆς ἀφύσεως ταύτης.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρίς)

Τὸς Ἀγρινοῦσι καὶ ἀλλοῖσι μνηστῆς, Ἀρχιεπισκοπὴν τῶν Ἱ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, κυρίως Μισσητῶν τὸ Α, τοὺς εὐνοήσαν καὶ τιμήσαν τοὺς ἄγους καὶ ἁγίους Εὐκλείδους, ἀπὸ τοῦ κακοκινήσαντος ὑφ'αὐτοῦ, διακοσμήσαν καὶ καταστήσαν, τοὺς καὶ Μισσητῶν τὸν κατὰ τὴν Νοσημεριολογικὴν αἰδέουσαν, ἐν ἐγγύτητι ἡμῶν τῶν Ἱ.Ο.Χ. τὸν 1920, ποτὶς διατήσαντες καὶ δίδοντες τὴν ἑνότητα Ὁρθόδοξον ἀντιπαραστήσαν καὶ μὲν παρ' ἑαυτοῖς, ἐν τῇ κατεστάσει διὰ τῆς Ἀσκητικῆς Διαδοχῆς καὶ τῆς Ἀπαικτικῆς Παιδείας, μὲν ὅλων τῶν συνεχόμενων ἐτην ἄνδρ., Ἀρχιεπὶς Σπυρίδων, Χρυσοστόμους, Μανώλης, Μεττάγιος, Ἀργυρίου, Νικόλαος, Ἀνδρέας, Ἀνδρέας, Γεώργιος, Εὐάγγελος, Αὐλῆος, Εὐγένιος, Γεώργιος, Νικόλαος καὶ Νάνης τῶν ἐτην, Ἰωάννης, Ἀνδρέας, Μωυσέως, καὶ Ἀνδρέας καὶ πάλιν τῶν ἐν προκειμένῳ ἡμῶν ἐγγύτητι ἑαυτοῖς Ὁρθόδοξον ἐγγύτην τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπὸ τῶν ἑαυτῶν ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης.

ΑΙΩΝΙΑ Η ΜΝΗΜΗ (τρίτος)

Τέχνα ἐν Κυρίῳ Πνευματικά.

Ταύτην τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν παρελάβομεν παρὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ
Θεολογικῶν Ἀποστόλων, ταύτην διακροτοῦμεν καὶ διακηρύσσομεν, ταύτῃ
οὐνεγάλομεν, διὰ ταύτης σωθῆσθαι.

Ταύτην παρεγγύλαμεν καὶ ὑμῖν νῦν διακρινήσαστε καὶ διαδόχους εἰς τὰς ἐλεγχομένας γενεάς, διακηρύσσοντες·

«Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀποστολοὶ ὡς ἐδίδουσαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρίστανε, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίζουσιν, ἡ Οἰκονομία ὡς συμπροσφύγγηται, ἡ χάρις ὡς ἐλαμπειν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδεδείχεται, τὸ φρενὸς ὡς ἀπεληλύθει, ἡ σοφία ὡς ἐπαρηγορεῖται, ὁ Χριστὸς ὡς ἐθεωροῦνται, οὕτως φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν. οὕτω περησιώομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινόν Θεόν ἡμῶν.»

- 20 -

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἀπὴν ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὐτὴ ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὐτὴ ἡ πίστις τῶν Ὁσωδοξῶν, αὐτὴ ἡ πίστις τὴν Οἰκουμενὴν ἐκδηλοῦντα.

Καὶ ὅν τῳ αἰσθεῖ Βρεφένῳ τῷ διδασκάλῳ τοῦ Ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ ἀντιγράψεν ἡμεῖς·

«Ὅτις ἀπενηρώθη Σε φίλῃ Ὁρθοδοξίᾳ, οὐ φρασεύθη Σε παροπαράδοξοι
Σέβας, οὐκ ἀφιστάμεθα Σοι Μήτηρ Εὐαγγέλια, ἐν Σοι ἑγερνήθημεν, ἐν Σοι Ζώμεν καί
ἐν Σοι κοιμηθήσομεθα. Εἰ δὲ καὶ καλίστη καὶ φίλος καὶ μυστικός ἐπὶ Σοι
πενηζόμεθα»

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΚΑΙ ΤΟΝΟΤΗΡΗΤΗΣ**
τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν

† Ο ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ

† Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΜΑΘΑΙΟΣ
† Ο ΦΘΙΩΤΙΑΟΣ ΘΕΟΛΟΣΙΟΣ
† Ο ΚΟΖΑΝΗΣ ΤΙΤΟΣ

Ο ΑΡΧΙΤΡΑΜΜΑΤΕΥΣ
+ Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Πηγές και Βοηθήματα.

πρὸς καταδίκην, ἀναθεματισμοῦ καὶ τῶν ψευδεπιγράφων καὶ
ἀποκρύφων Εὐαγγελίων καὶ τῶν αἰρετικῶν συγγραμμάτων.

1. *Τριγωνή Πράσινη*, σελ. 76, 77, 78, 79, 276, 277, 351, κ.λπ.
2. *Εκκλησιαστική Τοπική*, Άγιος Γεώργιος, σελ. Στεφάνου, 1988, σελ. 228
3. «Ορθόδοξη και Ποιμαντική», Άγιος Σάββας Μπλάβης, Β' Έκδοση 1988, σελ. 287
4. *Τα Δογματικά και Συμβολικά κείμενα*, Τόμος Κερίθριον, Τόμος Α', σελ. 287
5. MANSI 19, 820 B
6. *Το Αποστολικό υπόμνημα*, Χριστόφορος Παντελεήμονος, σελ. 201
7. *Ποιμαντική Κερίθριον κατά τον Ιωάννη*, Βηθλ. Χριστοφόρος, 1993, σελ. 55, 56
8. Άγ. Ιωάννης Δαυριανός, Β' Άγιος Παύλος, 1988
9. Σειρά των *Τριγωνών Κανόνων*, Ρώμα και Παρίσι
10. *Αντίγραφος η ΕΛΛΑΣ*, Τόμος Α', 1895, Έκδοση Β' Άγιος 1996

Παραπλήρωσε σιγασμότακα από την Κυριακή της Ορθοδοξίας 3 Μαρτίου 1997 και' ήν παρεδόθησαν δημόσιας εις τὸ ΠΥΡ καὶ τὸ Αἶλιον **ΑΝΑΘΕΜΑ** τὰ Αἰρετικά Συγγράμματα τοῦ Νεοφάνου **ΕΙΚΟΝΟΜΑΧΟΥ** εἰς τὰς κατὰ τοιαύτας Μητροπόλεις (ὡς τὸν Σεβ.: Μεσσηνίας κ. Γερμανίου, Ἀττικῆς κ. Ματθαίου, Θρωάδος κ. Θεοδοσίου, Κοζάνης κ. Πέτου, Θεσσαλονίκης κ. Χριστοστόμου, Ἐπίσης εἰς τὸν Καθεδρικὸν τῶν Ναῶν τῆς 1. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὡς τὸ

Προσπεχώ, ἢ ἐν λόγῳ Ἰγνατίου θά ἐκδοθῇ καί θά κυκλοφορήσῃ εἰς αὐτοτελές βιβλίον
 μέ περισσότερα στοιχεία καί φωτογραφίες.

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσσηνίας

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀττικῆς

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Φθιώτιδος

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Κοζάνης

Εἰς τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Θεσσαλονίκης

Εἰς τὴν Ἱερὰν Ἀρχιεπισκοπὴν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σελ. 5

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ	7
1. ΑΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ	
'Ο Οικουμενισμός Σιωνιστικόν ἐπινόημα καί ἔργον	7
α) 'Ο Θρησκευτικός Οικουμενισμός, ἡ 'Εγκύκλιος τοῦ 1920	8
β) Τό Συνέδριον τῆς Κων/λεως (10 Μαΐου - 8 'Ιουνίου 1923)	9
γ) 'Η Ε' 'Ιεραρχία τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος 24-30/12/1923	10
δ) 'Η 'Ιεραρχία τῆς 'Εκκλησίας τῆς 'Ελλάδος ἔπεσεν, ὅχι ὁμως καί ἡ 'Εκκλησία	10
ε) 'Η 'Εκκλησία δέν ἔπεσεν διότι αὕτη δέν πίπτει	11
στ) 'Η ματαιώσις τῶν σχεδίων	13
ζ) "Ο,τι δέν κατορθώνουν μέ τούς μεσαιωνικούς διωγμούς, διανοοῦνται νά τό ἐπιτύχουν μέσω τῆς δολιότητος	15
η) 'Η δολία ἀπόπειρα κατά τῆς 'Αποστολικῆς Διαδοχῆς ἀπέτυχεν οἰκτρῶς	16
θ) Τό ἀποτυχόν σχέδιον δέν ἐγκαταλείπεται	17
ι) Καί παράγοντες τῆς 'Εκκλησίας!	18
ια) Προσπάθεια ὑφαρπαγῆς τῶν 'Ιερῶν Μονῶν ὑπό τοῦ 'Αττικῆς Ματθαίου καί δημιουργία νέου σάλου	20
ιβ) Εἰς τήν τελικήν εὐθεϊαν πρὸς 'Εκκλησιαστικόν Πραξικόπημα	28
Σχηματική παράστασις τοῦ διωκτικοῦ ἔργου κατά τῆς 'Εκκλησίας τοῦ Χριστοῦ κατά τόν 20όν αἰῶνα	30

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΔΟΓΜΑΤΙΚΑΙ ΚΑΙ ΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΩΝ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ	31
ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΟΥ	32
1. Η «ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ» 11.10.1991 τοῦ Κυπρίου 'Ιερομ. Εὐθυμίου 'Επιφανίου	32
Αἱ βλασφημίαι - ἀναλήθειαι	33
Τό θέμα συνεχίζεται	34
	109

2. Η ΛΕΓΟΜΕΝΗ «Β΄ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ» ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΑΠΟ 26.2.1993	38
3. Η ΥΠ΄ ΑΡΙΘΜ. 35/19.2.1997 ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ Α΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	39
Ποῖοι ἐπενόησαν τὴν προπαγάνδα	42
Β΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΥΤΕΡΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	44
Ἡ ἀρχὴ τῆς διαστροφῆς ἡ ὁποία ὠδήγησε εἰς τὴν αἵρεσιν	48
Γ΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΡΙΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	51
Δ΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΕΤΑΡΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	53
Ὁ «παλαιὸς ἡμερῶν»	56
Ε΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	62
ΣΤ΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΚΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	74
Δέν ἔχομεν «συμβολικὴν» ἀποκάλυψιν εἰς τὴν Κ.Δ.	79
Ζ΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	80
Η΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΟΓΔΟΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	83
Θ΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	85
Ι΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	87
ΙΑ΄ ΕΠΙ ΤΟΥ ΕΝΔΕΚΑΤΟΥ «ΑΝΑΘΕΜΑΤΟΣ»	89
ΓΝΩΜΑΤΕΥΣΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ ΜΕΡΟΥΣ	90
1. ΤΟ ΥΠ΄ ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 95/10.5.1995 ΕΓΓΡΑΦΟΝ	90
2. Η ΥΠ΄ ΑΡΙΘΜ. ΠΡΩΤ. 4/7.6.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ – ΑΝΑΚΟΙ- ΝΩΣΙΣ»	94
33. Η ΥΠ΄ ΑΡΙΘΜ. 10/25.6.95/8.7.1995 «ΑΠΟΦΑΣΙΣ»	96

ΜΕΡΟΣ Γ΄

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΥ ΤΩΝ ΠΕΝΤΕ ΠΡΩΩΝ ΜΗ- ΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ	98
Θρησκευτικοί τύποι ὅχι ὅμως ἀληθεῖς Χριστιανοί	98
Ἐπηρεασμένοι καὶ ἐμποτισμένοι ὑπὸ τῆς αἰρεσιοβριθοῦς Δύ- σεως	99
Εἰδικοί Λόγοι	102
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ	104